

Rozjímanie na 20. decembra v sobotu

Rozjímanie na 20. decembra.
Navrhované témy sú: radosť z každého povolania; nájsť milosť pred Bohom; nechať Pána, aby v nás konal svoje dielo.

ARCHANJEL GABRIEL má delikátne poslanie. Nastal čas. Boh uprel svoj zrak na dievčinu z Nazareta, aby priviedla k naplneniu vzrušujúci príbeh o spáse jeho detí. Posol pozdraví plnú milosti a celé stvorenie zatají dych. „Ona sa nad jeho slovami zarazila a rozmýšľala, čo znamená takýto pozdrav“ (Lk 1, 29). Mnohé umelecké zobrazenia si predstavovali našu Matku, ako číta

Sväté písmo, keď prijala anjelov pozdrav; a práve tento postoj rozjímania pravdepodobne umožňuje Márii zotrvať v neustálom dialógu s Bohom, v neustálom *uvažovaní* o veciach, ktoré je životom modlitby.

Na rozdiel od Márie je pre nás často ťažké vnímať Božie pozvania. Niekedy si dokonca môžeme myslieť, že Boh nám chce niečo vziať, že od nás žiada, aby sme sa vzdali svojej radosti na tejto zemi, aby sme plnili jeho vôľu. Skutočnosť však nemôže byť iná: Boh je ten, kto si najviac želá, aby sme boli šťastní, aby sme boli plní radosti, aby sme sa s ním delili o jeho nekonečnú radosť; len kvôli tomu išiel až na kríž. A iba naša sloboda je schopná zastaviť jeho iniciatívu. „Nebojte sa Krista!“ - povedal Benedikt XVI na začiatku svojho pontifikátu. „On nič neberie, všetko dáva. Kto sa mu dáva, dostáva stonásobne viac. Áno, otvorte,

otvorte doširoka dvere Kristovi a nájdete pravý život“[1].

Cirkev nám v evanjeliu dnešnej svätej Omše ukazuje povolanie našej Matky, presvätej Panny Márie, ktorej príbeh je veľmi podobný príbehu nášho života. Každé povolanie je povolaním k radosti. V skutočnosti „blaženosť neba je pripravená pre tých, ktorí vedia byť šťastní na zemi“[2]. Keď nás Pán o niečo prosí, v skutočnosti nám ponúka dar: je to Boh, kto osvetľuje našu cestu, naplňa ju zmyslom a dáva jej najväčší rozmer.

.....

„NEBOJ SA, MÁRIA, lebo si našla milosť u Boha“ (Lk 1, 30). Tieto anjelove slová nám ukazujú, ako sa Stvoriteľ pozerá na svoje najkrajšie stvorenie: Mária je v istom zmysle Božím snom, jeho útechou, jeho

nádejou. Je pre nás ťažké pomyslieť si, že by sa Boh mohol na nás pozeráť takýmto spôsobom. Samozrejme, vieme, že Pán je milosrdný a že nám dáva a vracia milosť tak často, ako je to potrebné. Avšak to, *aby v nás našiel milosť*, aby sme sa z nej tešili ako Mária, sa nám môže zdať ako niečo nedosiahnuteľné.

Avšak „samotná formulácia anjelových slov nám hovorí, že Božia milosť je nepretržitá, nie prchavá alebo chvílková, a preto nikdy nezanikne. Aj v budúcnosti nás bude vždy podporovať Božia milosť, najmä v časoch skúšok a tmy. Nepretržitá prítomnosť Božej milosti nás povzbudzuje, aby sme s dôverou prijali svoje povolanie, ktoré si vyžaduje záväzok vernosti, ktorý sa má obnovovať každý deň. Cesta povolania totiž nie je bez krížov: nielen počiatočných pochybností, ale aj častých pokušení, s ktorými sa stretávame na tejto ceste. Pocit, že na

svoju úlohu nestačí, sprevádza Kristovho učeníka až do konca, ale on vie, že mu pomáha Božia milosť.

Anjelove slová dopadajú na ľudský strach a rozpúšťajú ho silou dobrej správy, ktorú nesú. Náš život nie je len náhoda alebo boj o prežitie, ale *každý z nás je príbehom, ktorý miluje Boh. Nájst milosť pred Bohom* znamená, že Stvoriteľ oceňuje jedinečnú krásu nášho bytia a má pre náš život mimoriadny plán. Uvedomenie si tejto skutočnosti určite nevyrieši všetky problémy a neodstráni neistoty života, ale má moc ho hlboko premeniť. To, čo nám prinesie zajtrajšok, ktorý nepoznáme, nie je temná hrozba, ktorú musíme prežiť, ale priaznivý čas, ktorý je nám daný na to, aby sme žili jedinečný charakter nášho osobného povolania a delili sa oň s bratmi a sestrami v Cirkvi a vo svete“[3].

.....

PRED BOHOM nachádzajú milosť jednoduché duše, tie, ktoré sa nechajú milovať a povýšiť k najväčšej svätosti. Nič tak nepoteší otca, ako keď vidí svoje deti žiariť. „Nech sa mi stane podľa tvojho slova“. Mnoho rokov predtým, ako Mária vyslovila tieto slová, vo chvíli uzatvorenia zmluvy s vyvoleným národom, sa Izrael zaviazal splniť svoju časť: „Všetko, čo nám povedal Pán, splníme“ (Ex 24, 3). Mária a Izrael používajú to isté sloveso. Izrael však zdôrazňuje svoje konanie, kým Mária zdôrazňuje Božiu moc. Výsledky oboch odpovedí sú zrejmé, pretože je úplne iné *konať* ako *nechať konať*. Hoci sa zdá, že to druhé je jednoduchšie, dobre vieme, že často je to naopak. Mylne dávame prednosť tomu, aby sme mali veci pod kontrolou; to, čo uniká našej bdelosti a predvídavosti, nás často znepokojuje.

Advent je časom radosti, veselosti a pokoja. Vieme, že ťažkosti nezmiznú, ale sme zachránení, keď sa naučíme povedať áno Božiemu konaniu.

„Mária nás pozýva povedať toto *áno*, ktoré je niekedy také ťažké (...). Spočiatku sa to môže zdať ako takmer neznesiteľné bremeno, jarmo, ktoré sa nedá uniesť, ale v skutočnosti Božia vôľa nie je bremeno. Božia vôľa nám dáva krídla, aby sme mohli vzlietnuť veľmi vysoko, a tak sa aj my s Máriou odvážime otvoriť Bohu dvere nášho života, dvere tohto sveta, tým, že povieme *áno* jeho vôli“[\[4\]](#).

Povedať *áno* znamená prosiť Boha, aby sa splnila jeho vôľa, prosiť o milosť nebrániť jeho plánom, nebrániť pôsobeniu Ducha Svätého. Nie je ľahké vytvoriť v našom srdci priestor pre toľko lásky. Výzvou je uvedomiť si, že „najdôležitejšie nie je hľadať ho, ale nechať ho, aby ma hľadal, našiel a pohladil láskou. To je

otázka, ktorú nám Dieťa kladie svojou prítomnosťou: dovoľím Bohu, aby ma miloval?“[5]. Môžeme ďakovať Ježišovi a jeho požehnanej Matke za našu cestu svätosti; život zasiatý každodenným šťastím, veľmi normálnym, ale zároveň božským.

[1] Benedikt XVI, *Homília*, 24-IV-2005.

[2] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 1005.

[3] František, *Posolstvo pre XXXIII Svetové dni mládeže*, 25-III-2018.

[4] Benedikt XVI, *Homília*, 18-XII-2005.

[5] František, *Homília*, 24-XII-2014.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/sobota/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/sobota/) (23.03.2026)